

تصمیم گیری اجماع

تصمیم گیری اجماع یک فرآیند تصمیم گیری گروهی است که نه تنها به دنبال توافق بیشتر شرکت کنندگان است ، بلکه حل یا کاهش اعتراضات اقلیت ها نیز می باشد. کلمه "اجماع" غالباً به معنای توافق عمومی و روند دستیابی به چنین توافقی است ، گرچه در استفاده روزمره "اجماع" نیز معمولاً به معنای توافق یا تفاهم مشترک ، صرف نظر از فرآیند تصمیم گیری است که ممکن است هنگامی که توافق وجود ندارد به کار گرفته می شود. تصمیم گیری اجماع در درجه اول مربوط به یک فرآیند خاص برای تصمیم گیری است

اگرچه به اندازه سایر روشهای تصمیم گیری مانند فرآیندهای دموکراتیک یا مراحل پارلمانی که در آئین نامه رابرت توضیح داده شده است معمول نیست ، اجماع توسط گروههای مختلفی انجام می شود ، از کلامی مانند کواکرها گرفته ، به سیاسی مانند

Food Not Bombs : تا تاریخی مانند لیگ Hanseatic : اقتصادی Dutch Polder Model

ملل بومی مانند : و فروشگاههای مختلف ، به برخی سازمانهای غیر دولتی ، برخی از پروژه های آنلاین و Haudenosaunee (Iroquois).

پیمان اتحادیه اروپا در لیزبون در ماده 15 (4) تصریح کرده است که شورای اروپا با اجماع تصمیم می گیرد. منتقدان ادعا می کنند که این امر به منظور جلوگیری از هرگونه تلاش برای تغییر اهداف و ساختارهای سرمایه داری شورای اروپا طراحی شده است. از آنجا که تصمیم گیری اجماع برای ایجاد هرگونه تغییر ، به اتفاق آرا نیاز دارد ، می توان به راحتی از آن جلوگیری کرد تا از تغییر مورد نظر اکثریت جلوگیری شود و از ورود دموکراتیک در تصمیم گیری جلوگیری کند. به همین ترتیب ، اتحاد نظامی ناتو نیز با اجماع تصمیماتی را اتخاذ می کند: این تضمین می کند که ایالات متحده می تواند هرگونه ابتکار عمل را که دوست ندارد ، مسدود کند

اهداف

به عنوان یک فرایند تصمیم گیری ، از نظر تئوری ، تصمیم گیری اجماع عبارتند از

- فراگیر: تا آنجا که ممکن است بسیاری از ذینفعان در روند تصمیم گیری اجماع شرکت کنند
- مشارکتی: فرایند اجماع باید بطور فعالانه ورودی و مشارکت همه تصمیم گیرندگان را بخواهد
- تعاونی: شرکت کنندگان در یک فرایند اجماع مؤثر باید تلاش کنند تا به بهترین تصمیم ممکن برای گروه و اعضای آن برسند ، نه اینکه بخواهند نظر اکثریت را دنبال کنند ، که به طور بالقوه به ضرر یک اقلیت باشد.
- طرفدار تساوی انسان : به همه اعضای یک نهاد تصمیم گیری اجماع باید حداکثر میزان امکان ورود به فرآیند فراهم شود. همه اعضا این فرصت را دارند تا پیشنهادات خود را برای اصلاح ، وتو یا "بلاک" ارائه دهند.
- راه حل محور: یک نهاد تصمیم گیری اجماع مؤثر تلاش می کند تا بر توافق مشترک بر سر اختلافات تأکید کند و با استفاده از مصالحه و سایر تکنیک ها تصمیمات موثری بگیرد تا از مواضع منحصر به فرد متقابل در گروه جلوگیری یا حل شود.
- منطقی ترین: این اتفاق می افتد وقتی که یک راه حل به دلیل عدم پشتیبانی و همکاری غیرممکن به نظر برسد.

آلترناتیو برای دموکراسی یا حکومت اکثریت

موافقان تصمیم گیری اجماع رویه هایی را که از رای گیری دموکراتیک و قانون اکثریت استفاده می کنند را به دلایل مختلف نامطلوب میدانند. رای گیری بیشتر رقابتی است تا مشارکت ، که تصمیم گیری را در یک

موقعیت دوگانه ی برنده / بازنده قرار می دهد که به اعتقاد آنها احتمال سازش یا سایر راه حل های سودمند دوجانبه را نادیده می گیرد. از طرف دیگر ، کارلوس سانتیاگو نینو استدلال کرده است که حکم اکثریت منجر به تمرین بهتر مذاکرات از گزینه های دیگر می شود ، زیرا این امر مستلزم است که هر یک از اعضای گروه استدلال هایی را مطرح کنند که حداقل برای نیمی از شرکت کنندگان قابل قبول باشد.

A Lijphart در مورد قانون اکثریت به همان نتیجه می رسد ، خاطرنشان می کند که قانون اکثریت تشویق به تشکیل ائتلاف است. طرفداران اجماع استدلال می کنند که قانون اکثریت می تواند منجر به "استبداد اکثریت" شود. با این حال ، طرفداران تصمیم گیری دموکراتیک استدلال می کنند که حکومت اکثریت ممکن است در واقع مانع استبداد اکثریت شود ، زیرا بخشی از پتانسیل یک اقلیت برای تشکیل ائتلاف به حداکثر می رسد که می تواند یک تصمیم رضایت بخش را برعکس کند. آنها همچنین خاطرنشان می کنند که تصمیمات دموکراتیک مانع حاکمیت اقلیت ها می شود ، در حالی که تصمیم گیری اجماع غالباً منجر به حاکمیت اقلیت ها می شود ، هنگامی که یک یا چند نفر مانع از خواست اکثریت گروه شوند.

طرفداران اجماع ادعا می کنند که یک تصمیم اکثریت ، حتی اگر با بحث و گفتگو آزاد و رویه های دموکراتیک توافق شده به دست آمده باشد ، می تواند تعهد هر فرد تصمیم گیرنده را نسبت به تصمیم کاهش دهد. اعضای یک موقعیت اقلیت ممکن است نسبت به تصمیم اکثریت تعهد کمتری داشته باشند ، و حتی اکثریت رأی دهندگان که ممکن است مواضع خود را در امتداد خط حزب یا بلوک اتخاذ کرده اند ، ممکن است حس مسولیت تصمیم گیری نهایی را کاهش دهند. نتیجه این تعهد کاهش یافته ، به گفته بسیاری از طرفداران .. اجماع ، به طور بالقوه تمایل کمتری برای دفاع یا اقدام در مورد تصمیم گیری دارد

روند

از آنجا که فرایند تصمیم گیری اجماع به اندازه سایرین رسمیت ندارد (رجوع کنید به آئین نامه رابرتز) ، جزئیات عملی اجرای آن از گروه به گروه دیگر متفاوت است. با این وجود ، مجموعه اصلی از رویه ها وجود دارد که در اکثر اجرای تصمیم گیری اجماع مشترک است.

هنگامی که یک دستور کار برای بحث و بررسی قرار گرفت و به طور اختیاری ، قوانین اساسی این جلسه توافق شده است ، به هر یک از دستور کار به نوبه خود رسیدگی می شود. به طور معمول ، هر تصمیم ناشی از یک موضوع دستور کار از طریق یک ساختار ساده به شرح زیر است:

- بحث در مورد موضوع: مورد با هدف شناسایی نظرات و اطلاعات مربوط به موضوع مورد بحث قرار می گیرد. جهت کلی گروه و پیشنهادهای بالقوه برای اقدام اغلب در طول بحث مشخص می شود.
- تشکیل یک پیشنهاد: براساس بحث ، یک پیشنهاد تصمیم گیری رسمی درباره موضوع به گروه ارائه می شود.
- فراخوان اجماع: مجری نهاد تصمیم گیری خواستار اجماع درمورد این پیشنهاد است. هر یک از اعضای گروه معمولاً باید موافقت خود را با پیشنهاد ، که اغلب با استفاده از یک ژست دست یا بالا بردن کارت رنگی انجام می شود ، اعلام کنند تا گروه از سکوت یا عدم واکنش به عنوان توافق نتیجه گیری نکنند.
- شناسایی و پرداختن به نگرانی ها: در صورت عدم دستیابی به اجماع ، هر یک از مخالفان نگرانی های خود را در مورد پیشنهاد ارائه می دهند ، به طور بالقوه دور دیگری از بحث را برای رسیدگی یا روشن ساختن نگرانی آغاز می کند.
- اصلاح پیشنهاد: پیشنهاد برای اصلاح نگرانی های تصمیم گیرندگان اصلاح ، تجدید نظر یا اصلاح شده است. این روند سپس به فراخوان اجماع برمی گردد و چرخه تا زمان تصمیم گیری رضایت بخش تکرار می شود.

نقش ها

فرآیند تصمیم‌گیری اجماع اغلب نقش‌های مختلفی دارد که به گونه‌ای طراحی شده است که با روند کارآمدی اجرا شود. اگرچه اسم و ماهیت این نقش‌ها از گروه به گروه دیگر متفاوت است، اما متداول‌ترین آنها شامل: تسهیل‌کننده، وقت‌نگهدار، یک‌همدل و یک‌منشی یا محرر هستند. همه نهادهای تصمیم‌گیرنده از همه این نقش‌ها استفاده نمی‌کنند، اگرچه موقعیت تسهیل‌کننده تقریباً همیشه پر شده است، و برخی از گروه‌ها از نقش‌های تکمیلی استفاده می‌کنند، مانند یک "طرفدار شیطان" یا یک خوش‌امدگو. برخی از نهادهای تصمیم‌گیرنده برای ایجاد تجربه و مهارت‌های شرکت‌کنندگان، از چرخش این نقش‌ها در میان اعضای گروه استفاده می‌کنند و از تمرکز قدرت دریافتی جلوگیری می‌کنند.

نقش‌های مشترک در یک جلسه اجماع عبارتند از:

- تسهیلگر: همانطور که از نام آن پیداست، نقش تسهیلگر کمک می‌کند تا روند دستیابی به تصمیم اجماع را آسان‌تر کند. تسهیل‌کنندگان مسئولیت اجرای به موقع دستور کار را می‌پذیرند. اطمینان از پایبندی این گروه به جریان توافق‌شده متقابل از روند اجماع و در صورت لزوم، پیشنهاد دادن به روش‌های بحث و گفتگو یا تصمیم‌گیری‌های متناوب یا اضافی، مانند حواشی، گروه‌های جداگانه یا نقش‌آفرینی. برخی از گروه‌های اجماع از دو تسهیل‌کننده استفاده می‌کنند. تسهیل اشتراکی معمولاً برای پخش قدرت درک شده تسهیلگر و ایجاد سیستمی صورت می‌گیرد که به موجب آن یک تسهیل‌کننده می‌تواند در صورت شخصی‌تر شدن در بحث، وظایف تسهیلگری را کنار بگذارد.

- وقت‌نگهدار: هدف از وقت‌نگهدار اطمینان یافتن از سر وقت انجام شدن برنامه‌ها توسط گروه تصمیم‌گیری است. نگاهبانان زمان کارآمد از تکنیک‌های مختلفی برای اطمینان از زمان برگزاری جلسه استفاده می‌کنند، از جمله: ارائه به روزرسانی‌های مکرر در زمان، هشدار فراوان از زمان کوتاه و جلوگیری از صرف وقت زیاد توسط تریبون‌های شخصی.

- Empath یا "Vibe Watch" هم‌دل، یا گاهی "دیدم‌بان" vibe هم گفته می‌شود، به نظارت بر "جو عاطفی" جلسه، یادداشت برداری از زبان بدن و سایر نشانه‌های غیر کلامی شرکت‌کنندگان را انجام می‌دهد. خنثی کردن درگیری‌های عاطفی بالقوه، حفظ جو بدون عذاب و آگاهی از پویایی قدرت‌مخرب بالقوه، مانند جنسیت یا نژادپرستی در بدنه تصمیم‌گیری، وظایف اصلی این هم‌دلی است.

- یادداشت‌کننده یا محرر: نقش یادداشت بردار یا منشی جلسه این است که مستندات تصمیم‌گیری، بحث و گفتگو و اقدامات عملکرد دستگاه تصمیم‌گیری را بر عهده بگیرد.

اجماع بدون اتفاق نظر

فرایندهای تصمیم‌گیری اجماع سالم قرار است زودتر مخالفان را تشویق و شناسایی کنند، و این امکان را برای به وجود آوردن نظرات همه اقلیت‌ها به حداکثر می‌رساند. از آنجا که ممکن است دستیابی به اتفاق آراء دشوار باشد، به خصوص در گروه‌های بزرگ، یا ممکن است یکدستی نتیجه اجبار، ترس، قدرت اقتناع غیرمجاز یا فصاحت، عدم توانایی در درک جایگزین‌ها، یا عدم تحمل روند بحث باشد، ممکن است ارگانهای تصمیم‌گیری اجماع از معیار جایگزین اجماع استفاده کنند. این موارد شامل موارد زیر است:

- وحدت منهای یک یا U-1، همه نمایندگان را به جز یک نفر نیاز به حمایت از تصمیم دارد. فرد مخالف نمی‌تواند تصمیم را مسدود کند اگرچه ممکن است بتواند بحث را طولانی کند (مثلاً از طریق تاکتیک تاخیر). مخالف ممکن است مانیتور مداوم پیامدهای تصمیم باشد و نظر آنها در مورد نتیجه تصمیم ممکن است در مقطع زمانی آینده درخواست شود.

- وحدت منهای دو یا U-2، اجازه نمی‌دهد که دو نماینده جداگانه تصمیم را مسدود کنند و تمایل دارد که سریعتر بحث را با یک مخالف تنها ببندد. جفت‌های مخالف می‌توانند دیدگاه متفاوتی از آنچه در تصمیم در نظر گرفته شده اشتباه است ارائه دهند. جفت‌های نمایندگان می‌توانند برای یافتن زمینه مشترکی که به آنها امکان می‌دهد متقاعدکننده سوم برای تصمیم‌گیری جهت پیوستن به آنها را متقاعد کنند، توانمند شوند. اگر این زوج نتوانند شخص ثالث را متقاعد کنند که به آنها بپیوندد، معمولاً در مدت زمان مشخصی، استدلال‌های آنها غیرقابل اطمینان تلقی می‌شوند.

• وحدت منهای سه ، یا U-3 و سایر چنین سیستم هایی توانایی چهار یا چند نماینده را برای مسدود کردن فعال یک تصمیم به رسمیت می شناسند U-3 و درجه های وحدت کمتری معمولاً با اقدامات آماری توافق انجام می شود ، مانند: 80٪ ، میانگین به علاوه یک سیگما ، دو سوم یا اکثریت توافق. چنین اقداماتی معمولاً در تعریف اجماع جای نمی گیرد .

• اجماع خشن فرآیندی است که هیچ قاعده خاصی برای "مقدار کافی بودن" ندارد. در عوض ، مسئله اجماع به قضاوت سرگروه واگذار شده است (نمونه ای از این کارگروه IETF است که در زیر مورد بحث قرار می گیرد). اگرچه این مساله باعث می شود تا تعداد کمی از اخلالگران به سختی بتوانند مانع تصمیم گیری شوند ، مسئولیت بیشتری بر سرگروه می گذارد و ممکن است منجر به بحث های تفرقه آمیز در مورد این شود که آیا اجماع خشن در واقع به درستی مشخص شده است یا خیر.

مخالفت

اگرچه فرایند تصمیم گیری اجماع باید از نظر ایده آل ، نگرانی ها و رزرو را زود هنگام شناسایی و برطرف کند ، پیشنهادها همیشه اجماع کامل را از بدنه تصمیم گیری کسب نمی کنند. وقتی فراخوان اجماع در مورد جنبش انجام می شود ، نماینده مخالف یکی از سه گزینه را دارد:

• اعلام رزرو: اعضای گروه که مایل به جنبش هستند اما می خواهند نگرانی های خود را در این گروه ثبت کنند می توانند "اعلام رزرو" را انتخاب کنند. اگر در مورد یک حکم قابل توجه رزرو وجود داشته باشد ، نهاد تصمیم گیری می تواند اصلاح یا کلمه مجدد این پیشنهاد را انتخاب کند.

• کنار بایستد: "ایستادن" ممکن است توسط یک عضو گروه ثبت شود که دارای "اختلاف شخصی جدی" با یک پیشنهاد است ، اما مایل است جنبش را منتقل کند. اگرچه کنار گذاشتن این حرکت مانع نیست ، اما اغلب به عنوان "رای منفی" قوی در نظر گرفته می شود و نگرانی اعضای گروه در کنار هم معمولاً با تغییراتی در پیشنهاد ارائه می شود. "کنار ایستادن" همچنین ممکن است توسط کاربرانی که احساس می کنند نتوانستند به درستی درک کنند یا در طرح مشارکت داشته باشند ، ثبت شود.

• بلاک یا مسدود: هر عضو گروه می تواند یک پیشنهاد را "مسدود" کند. در اکثر مدلها ، یک "مسدود" برای متوقف کردن یک پیشنهاد کافی است ، اگرچه برخی اقدامات اجماع ممکن است به بیش از یک "مسدود" نیاز داشته باشد (به بخش قبلی ، "اجماع غیرهماهنگ یا اصلاح شده" مراجعه کنید). "مسدودها" عموماً یک اقدام شدید تلقی می شوند ، فقط در مواردی که عضو احساس می کند یک پیشنهاد "سازمان یا شرکت کنندگان آن را به خطر می اندازد ، یا رسالت سازمان را نقض می کند" مورد استفاده قرار می گیرد. در برخی از مدل های اجماع ، یک عضو گروه مخالف با یک پیشنهاد باید با طرفداران خود همکاری کند تا راه حلی را پیدا کند که برای همه کار کند.

نمونه های تاریخی

شاید قدیمی ترین نمونه تصمیم گیری اجماع ، شورای عالی کنفدراسیون ایروکوا یا Haudenosaunee است که به طور بالقوه در اوایل سال 1142 به طور سنتی از اجماع در تصمیم گیری استفاده کرده اند. نمونه هایی از تصمیم گیری اجماع را می توان در بین افراد بومی یافت ، مانند بوشمن های آفریقایی. اگرچه محبوبیت مدرن تصمیم گیری اجماع در جامعه غربی مربوط به جنبش آزادی زنان و جنبش ضد هسته ای دهه 1970 است ، اما ریشه اجماع رسمی را می توان به طور قابل توجهی دورتر از آن کشف کرد.

برجسته ترین تمرین کنندگان اجماع غربی ، انجمن مذهبی دوستان یا کوا کرها هستند که این روش را در اوایل قرن 17 میلادی به کار گرفتند. آنابپتیست ها یا منونیت ها نیز سابقه استفاده از تصمیم گیری اجماع را دارند و برخی معتقدند که آنابپتیست ها در اوایل سلسله شهدای 1527 به اجماع عمل می کردند. بعضی از مسیحیان تصمیم گیری اجماع را به کتاب مقدس ردیابی می کنند. در دائرة المعارف منونیت جهانی آنابپتیست ، به ویژه ، قانون 15 به عنوان نمونه ای از اجماع در عهد جدید اشاره می کند.

انتقادات مربوط به تصمیم گیری اجماع

منتقدان تصمیم‌گیری اجماع مانند هاوارد رایان و یولی دیمر معتقدند که این روند، در حالی که به طور بالقوه مناسب برای گروه‌های کوچک با درجه همگن بالایی مناسب است، به دلایل مختلف می‌تواند در بسیاری از مواقع مشکل‌ساز یا مخرب باشد.

• تصمیم‌گیری اجماع به نفع وضع موجود است: در نهادهای تصمیم‌گیری که از اجماع رسمی استفاده می‌کنند، توانایی افراد یا اقلیت‌های کوچک برای مسدود کردن توافق، برای هر کسی که از وضعیت موجود پشتیبانی کند، مزیت عظیمی را به همراه دارد. این می‌تواند بدان معنی باشد که مدت‌ها پس از آنکه اکثر اعضا دوست دارند آن را تغییر دهند، یک وضعیت خاص در سازمان می‌تواند به وجود خود ادامه دهد. به همین ترتیب، ابتکارات یا دستورالعمل‌های جدید پیشنهادی، حتی اگر اکثریت طرفداری از این ابتکار عمل داشته باشند، می‌توانند مسدود شوند، و اغلب آنها مسدود می‌شوند. هاوارد رایان نمونه‌های مکرر این موضوع را در جنبش ضد هسته‌ای دهه 1980 توصیف می‌کند. از نظر وی، استحکام مدل اجماع، تصمیم‌گیری و انجام اقدامات به موقع را در پاسخ به تغییر شرایط، غیرممکن می‌کند و منجر به فروپاشی نهایی سازمان‌های جنبش در حالی که اعضای ناامید شده از آنجا دور می‌شوند، می‌شود. به گفته اولی دیمر، مدل اجماع "به افرادی که بی‌احساس یا سرسخت هستند اجازه می‌دهد تا کل گروه‌های زحمتکش را متوقف کنند. در حالت ایده‌آل، مطمئناً، آنها "کنار می‌ایستند" یا یاد می‌گیرند که به طور سازنده تری مشارکت کنند، اما آنچه در واقع در گروه‌های بی‌شماری اتفاق افتاده است این است که از عملکرد این گروه برای انجام کاری که بیشتر افراد آن می‌خواستند انجام شود - در واقع، جلوگیری شود. به دلیل این که یک یا چند نفر رای اجماع را مسدود کرده‌اند یا بحث در مورد تمایل اکثر اعضا برای ادامه شرکت در گروه مسدود شده‌اند. جنبش تحولات اجتماعی با پیکر بی‌جان گروه‌هایی که دقیقاً به همین دلایل از هم پاشیده‌اند، پوشیده است.

• تصمیم‌گیری اجماع مستعد اختلال است: دادن حق مسدود کردن پیشنهادات برای همه اعضای گروه ممکن است باعث شود گروه‌ها یک اقلیت یا فرد انعطاف‌ناپذیر باشند. علاوه بر این، "مخالفت با چنین رفتارهای انسداده‌آمیز [می‌تواند] به عنوان حمله به آزادی بیان تعبیر شود و به نوبه خود [به سختی] عزم و اراده از جانب فرد برای دفاع از موضع خود تفسیر شود." در نتیجه، تصمیم‌گیری اجماع می‌تواند پاداش اعضای گروهی که کمترین سودمندی را دارند و تنبیه کسانی که بیشترین فایده را برای گروه دارند را در بر داشته باشد. دیمر استدلال می‌کند که "گروه‌های دموکراتیک برای مقابله با مشکلات فرآیند، تجهیزات بهتری دارند. این امر به این دلیل است که دموکراسی به یک گروه اجازه می‌دهد تا در مقابل افرادی که اشکال تراش، شدیداً ناخوشایند یا بدون حساسیت هستند، کار خود را انجام دهند. دموکراسی باعث می‌شود که یک گروه بتواند به چنین افرادی بگوید، "ما فکر نمی‌کنیم که این بحث / رفتار خاص سازنده باشد، و ما می‌خواهیم ادامه دهیم، خواه شما موافق باشید یا نه." این گروه این امکان را می‌دهد تا به روشی که اکثریت افراد حاضر در آن می‌خواهند، ادامه دهند."

• تصمیم‌گیری اجماع مانعی برای مشارکت افرادی است که نمی‌توانند یا نمی‌خواهند در جلسات طولانی بنشینند: از آنجا که تصمیم‌گیری اجماع بر بحث متمرکز است و به دنبال ورود همه شرکت‌کنندگان است، می‌تواند یک روند زمانبر باشد. این یک مسئولیت در شرایطی است که تصمیم‌گیری‌ها باید سریع انجام شود یا در جایی که امکان پذیر نیست نظرات همه نمایندگان در یک دوره زمانی معقول غربالگری شود. علاوه بر این، تعهد زمانی لازم برای شرکت در فرآیند تصمیم‌گیری اجماع به عنوان مانعی برای مشارکت برای افرادی که ناتوان به یا عدم تمایل به انجام تعهد هستند، عمل می‌کند. در حرکات برای تحولات اجتماعی، شیوه‌های تصمیم‌گیری اجماع، مانع از درگیر شدن افراد طبقه کارگر، شاغل و همچنین افرادی که دارای فرزندان و مسئولیت‌های دیگر هستند، می‌شود، در حالی که به افرادی که نسبتاً آزاد از کار یا مسئولیت‌های دیگر هستند، امتیاز می‌دهد.

• پارادوکس Abilene: تصمیم‌گیری اجماع مستعد ابتلا به همه اشکال گروهی است که دراماتیک‌ترین آن پارادوکس Abilene است. در پارادوکس Abilene، گروهی می‌تواند به اتفاق آراء در مورد یک عمل توافق کنند که هیچ‌یک از اعضای گروه آرزو نکند زیرا هیچ‌کس حاضر نیست که بر خلاف خواست دریافت شده از نهاد تصمیم‌گیری باشد.

• تصمیم گیری اجماع ضد دموکراتیک است: گروه هایی که برای تغییر بنیادی اجتماعی کار می کنند ، یعنی لغو سرمایه داری و جایگزینی آن با دموکراسی اساسی ، به گفته اولی دیمر ، وقتی آنها تصمیم دموکراتیک را رد می کنند - از آنجا که دموکراسی رادیکال فقط با روش های دموکراسی رادیکال ایجاد می شود آنها در برابر اهداف فرض شده خود عمل می کنند.

این مقاله براساس یک یا چند مقاله در ویکی پدیا است ، با اصلاحات و مطالب اضافی توسط ویراستاران Connexions . این مقاله و هرگونه اطلاعاتی از ویکی پدیا ، تحت پوشش یک مجوز Creative Commons Attribution-Sharealike 3.0 Unported (CC-BY-SA) و مجوز مستندات آزاد GNU (Free GFDL) است.

ما از کمک شما در بهبود و گسترش محتوای مقالات Connexipedia و در تصحیح خطاها استقبال می کنیم. Connexipedia یک ویکی نیست: لطفاً در صورت تمایل به مشارکت ، از طریق ایمیل یا Connexions تماس بگیرید. ما همچنین به دنبال مشارکت کنندگان علاقه مند به نوشتن مقالات در موضوعات ، اشخاص ، رویدادها و سازمانهای مرتبط با عدالت اجتماعی و تاریخ جنبشهای تحولات اجتماعی هستیم.

موضوعات مرتبط در فهرست موضوع Connexions

گزینه های دیگر - رویه ها و ساختارهای ضد دموکراتیک - حل تعارض - تصمیم گیری اجماع - دموکراسی - ارزشهای دموکراتیک - جلسات گروهی - جلسات - فرهنگ سازمانی - اجماع چیست؟